

eultus, qui maxime in sacrificio consistit: non enim Christus per se ita visibilem seipsum præbet, nec adeo sensili modo se Patri offert, ut quod homines agunt stricto et vero sensu sacrificium dici queat.

11. Quapropter, his omnibus in unum collatis, nonne innumeris amoris sui vinculis nos ministros suos sibi Christus copulavit? Quid? non modo inutiles sed nequissimi servi eramus, filii iræ et massa perditionis; decem millium talentorum immensum debitum, quod Deo Patri solvere tenebamur, tanti erat, ut impares prorsus ad solvendum essemus; nec preces aut sacrificia nostra id extundere unquam poterant, ut Numinis vindictam a nobis averterent, qua morti æternæ, ligatis manibus et pedibus, tenebrisque exterioribus damnamur. Christus misertus est nostri, suum nostrum debitum fecit; purissimo sanguine ex Corde suo amantissimo effuso, suaque morte plenissime solvit; lavit a criminibus innumeris animas hominum, iramque divinam a nobis avertit.

12. Neque hoc satis suo amori fuit. Infinitus est Cordis Jesu amoris thesaurus, immensa nos ipse dilectione prosequitur. Itaque, quis crederet? nos Deo Patri reconciliatos non in humili servorum conditione, ut merebamur, reliquit, sed ad filiorum, amicorum, fratrumque suorum dignitatem

evexit, cumulavit adhuc aliis bonis quæ, naturæ proportionem servata, nos sibi æquales constituit, ut veluti reges, iudices, lux et pontifices in hoc mundo ageremus, sicut ipse a Patre suo ad homines missus fuerat. Hæc sunt aurea amoris vincula, hæc charitatis pretiosissima ligamina, quæ si fregerimus, ingratis et crudelissimi animi signa non indubia dabimus.

13. Verum quoniam extremam hanc relationem, quæ nobis Dei sacerdotibus speciosissima est, vix delibare potuimus, sequenti capitulo fusiori sermone considerabimus. Interea præ oculis habeamus, quæ Cor Patris, Fratris et Amici nostri amantissimum nobis nequissimis servis suis contulit ut, dignitate nostra perspecta, majori studio in Christum feramur, atque sanctimoniam amore hoc tanto munere digniores efficiamur, nec non arctius Deo et Christo suo jungamur, cui laus et sempiterna gloria sit et concinatur in cælis.

CAPUT II.

DE MISSIONE ECCLESIASTICIS ET RELIGIOSIS VIRIS
A CORDE JESU TRADITA.

1. Missionem suam Christus Dominus uno verbo apud Lucam expressit, cum ait: «Ignem veni mittere in terram, et quid volo

nisi ut accendatur (1)? » Scilicet ejus Cor ardentissimo erga homines aestuabat amore, ut eos a servitute liberos redderet et Patri suo reconciliaret; ideo cum eos in interitum abripi videret, nec ullum aliud eos eripiendi medium esse, quod Pater nec hostiam nec oblationem vellet, nec ipsi holocausta pro peccato placerent; corpore sibi aptato atque a Patre voluntarie accepto, inquit: « Ecce venio (2). » Scilicet intensissimo Filius erga Patrem amore flagrabat, quem indignissime ab hominum turba offendi videbat; quare ad ejus gloriam reparandam, honoremque ipsi debitum reddendum, vehementissimo ardebat desiderio. Hic est ignis, hæc missio præcipua Cordis Jesu, nec aliud sibi, cum in mundum veniret, evidentissime proposuit: « Non quaero, inquit, gloriam meam... Descendi de cælo, ut faciam voluntatem ejus qui misit me (3)... Non veni vocare justos, sed peccatores ad pœnitentiam (4). »

2. Cum vero in Corde suo hunc ignem gereret, voluit Christus, ut Patris missionem impleret, in apostolos et discipulos suos immitteret, ut hi eo accensi eodem deinde ceteros homines accenderent, atque Evangelium prædicandi officium totumque orbem ad Deum convertendi plene et efficaciter obirent, quo Patris gloria repararetur, ipsi-

(1) Luc. xii, 49.

(3) Joan. viii, 50 — vi, 33.

(2) Ad Hebr. x, 5-7.

(4) Luc. v, 32.

que perpetuus cultus et debitus ab omnibus redderetur. Itaque suam eandem missionem discipulis tradidit et per eos nobis; ipse ignem dedit, nostrum est excitare atque undique diffundere; ipse ignem dedit quem e cælo attulit, suoque exhausto corpore et corde cruci affixus visibilem prodidit; nos, hoc recepto igne, dilatate atque quocumque afferre debemus, ut omnes homines eodem aestuent, atque se Patri holocaustum offerant, ut criminum multitudo extinguatur et Dei gloria augmentum capiat.

3. Quamobrem continuo Christus addit: « Et quid volo nisi ut accendatur? » Non ab ipso sed a nobis accendendus est ignis, primo in nobis ipsis, deinde in aliis: ideoque Christus hujus combustionis tempus definivit cum adjecit: « Baptismo habeo baptizari et quomodo coarctor usque dum perficiatur (1). » Baptismus hic passio est et mors ejus, Christi autem Cor coarctabatur sue passionis exitum et mortem anhelans; quia nisi prius ipse tormentorum igne ureretur in cruce, ignis charitatis et zeli Spiritus sancti exilire nequibat. Jam ipso post passionem et mortem in cælum redeunte, apostoli reliqui fuerunt qui, Spiritu sancto recepto, ignem de quo ardebant in aliis excitarent ac per universum orbem diffunderent;

(1) Luc. xii, 50.

ut revera effecerunt, nobis relicta idem prosequendi missione.

4. At hujusmodi divinam missionem exequi nequibamus, nisi Redemptor noster potestatibus quibusdam et officiis instrueret, quæ veluti media ad agendum essent. Et hæc tradidit nobilissima et efficacissima instrumenta, quæ ut sui amoris signa etiam haberemus, atque ei sincero uniremur amore. Hæc singillatim considerare oportet, postquam de Christi ipsius missione aliquid speciatim innuerimus, quæ nostra missio est. Instrumenta autem hujusmodi ad hæc quatuor reduci possunt: a) potestas *docendi* et Christi regnum per Evangelii prædicationem propagandi ac stabiliendi; b) potestas *clavium* nempe ligandi vel solvendi, retinendi vel remittendi peccata; c) potestas *sacrificium offerendi* et patriæ cultum Deo reddendi; d) denique potestas *mediationis* inter Deum et homines exercendæ.

I.

De Christi ipsius missione.

1. De Christi missione in genere diximus: « Deus charitas est..... ignis consumens est (1); » propterea Filium suum in hunc mundum misit, ut suæ charitatis igne homines combureret. « Benedictus Deus, inquit,

(1) I. Joan. iv, 16 - Ad Hebr. xii, 29.

D. Paulus, et Pater Domini nostri Jesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictione spirituali, in cœlestibus, in Christo, sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, ut essemus sancti et immaculati in conspectu ejus in charitate (1). » Hunc igitur charitatis ignem Verbum Dei secum e cælo afferens, primum sanctissimo suæ humanitatis Cordi communicavit, ut eodem flagraret charitatis ardore, quo Deus natura sua consumitur.

2. Itaque jam ex primo suæ conceptionis momento Cor sacratissimum Jesu charitatis igne combustum incredibili ardore erga Patrem suum ferebatur, deinde erga homines, quos toto animi affectu complexum est. Sed cum eos hac eadem charitate ardere vellet, atque peccatorum labes obstarent, oportuit sane ab iniquitate liberos facere, lavare criminibus, dæmonum servitutem ab eis excutere. Quod utique effecit per illam amoris combustionem, qua corpus suum cruci adhærens combustum est, anima immensurabili tristitia ac dolore consumpta, cor vero dilaniatum et exsiccatum ardore.

3. Hoc holocausto oblato, sua, ut debuit, Christus missione functus est, ut diceret: « Consummatum est (2). » Nam hoc sacrificio plenissime Patri suo satisfacit, ejus gloriam ab humana iniquitate conculcatam

(1) Ad Eph. i, 3-4.

(2) Joan. xix, 30.

reparavit, atque omnium mortalium ex sese crimina delevit, vere « Agnus Dei qui tollit peccatum mundi (1). » Unum tamen reliquum erat, videlicet ut amoris Dei ignis in hominum cordibus accenderetur. Id tamen omnino a seipso perficere noluit, nisi quod humanos præparaverit ad hunc ignem recipiendum animos, ac viam ad hanc amoris combustionem straverit, homines aliquos instruxerit, qui hoc fungerentur officio, et alium a Patre Paraclitum in mundum immiserit, qui hoc charitatis opus sua vice compleret.

4. Et revera ipse mentes et hominum corda instruxit, quoniam sanis doctrinis et veritatibus e cælo allatis imbuit ac funditus ignorantibus revelavit; ipse unicam religionem et veram docuit, unumque Deum ejusque attributa manifestavit, quæ oblivioni inter homines tradita fuerant; corda vero hominum speciatim præceptis morum integerrimis, perfectissimæ sanctimoniam consiliis, omniumque virtutum exemplis refecit; hæc enim potissimum toto vitæ suæ curriculo præbuit. Qui enim charitas hominum animos penetrare potuisset, nisi expurgati peccato, sana mente et sanis moribus ad Deum elevarentur? Cœpit ergo Jesus ab initio vitæ suæ facere et docere, taliaque doctrinæ, præceptorum exemplorumque suo-

(1) Joan. I, 29.

rum monumenta post se reliquit, quæ satis superque disponendis animis ad Dei amorem recipiendum essent.

5. Ad hæc, sanctissimus Redemptor tum oblato sacrificio, tum meritis precibusque suis viam stravit; cum enim charitatis ignis supernaturale Dei donum esset, fieri non poterat ut nostris actibus vitæque etiam sanctimonia, bonisque moribus mereremur. Hujus igitur doni pretium cruci affixus Jesus Patri obtulit ac plene pro nobis meruit, quia Filius Dei cum esset quilibet ejus actus infinita æstimatione dignus erat, et quem Pater repellere nequibat. Huic pretio « preces supplicationesque addidit, atque ad eum, qui posset illum salvum facere a morte, cum clamore valido et lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia (1). » Ita factum est, ut nullum a parte Dei obstaculum esset quominus charitatis donum reciperemus.

6. Quare Christus Dominus apostolos et discipulos in universum orbem misit, ad hunc ignem scilicet diffundendum et excitandum, quo ex seipso atque per cælitus immissum Spiritum horum discipulorum jam corda repleverat, « Repleti sunt enim omnes Spiritu sancto, et cœperunt loqui variis linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis (2). » Voluit exinde Jesus ut hic

(1) Ad Hebr. v, 7-8.

(2) Act. Apost. II, 4.

Spiritus jugiter in Ecclesia permaneret, atque potissimum apostolorum discipulorumque successores pervaderet, nec non perenni imbueret doctrinæ luce et animi virtute; ut alii et deinde alii homines usque ad mundi exitum sua charitate inflammarentur.

7. Cum autem duplex sit charitatis objectum, Deus videlicet et proximus, quorum primum princeps est, secundarium alterum, primum ut principium, alterum ut consequens; Christus tamen decrevit, ut per secundum primum manifestum ab hominibus fieret. Itaque hoc secundum in ultima cœna, quasi sua extrema voluntas esset, amoris testamentum præceptumque novum aperte imposuit: « Mandatum novum, inquit, do vobis... Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem sicut dilexi vos (1). » Nec alio sane modo, dum nobiscum moraretur, suam Christus erga Patrem charitatem ostendit: cum enim morti proximus esset: « Jam non multa loquar vobiscum, inquit, venit enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam. Sed ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Surgite, eamus hinc (2). » Quasi diceret: « Jam proximus morti sum, quia princeps hujus mundi venit, scilicet meam mortem parat; verum non quod ipse in me potestatem ullam ha-

(1) I. Joan. XIII, 34. - XV, 12. (2) Joan. XIV, 30, 31.

bet ego trador morti, sed quia diligo Patrem ego a me ipse pro vobis sanguinem fundam; hoc enim mandatum a Patre accepi. Igitur ut mundus cognoscat quia diligo Patrem, eamus, ut libenter me morti tradam ac vos salvos faciam. » Signum ergo amoris erga Deum est dilectio proximi; maximum autem charitatis signum, ut vitam ipsam, si oporteat, in proximi utilitatem tradamus. Contra vero « Si quis dixerit quia diligo Deum et fratrem suum oderit, mendax est... Qui enim non diligit fratrem suum quem videt, Deum quem non videt quomodo potest diligere (1)? »

8. Quamobrem non modo per sui holocaustum, sed omnibus vitæ suæ actibus hanc ardentissimam erga homines charitatem Christus latissime demonstravit, frequentissime exercuit, plenissime verbis et operibus commendavit. Ipse omnium hominum tum animæ, tum corporis infirmitatibus occurrit, prodigiis quamplurimis levavit, verbis consiliisque curavit. Mirum sane est qua pietate ac misericordia Jesu Corangebatur, quotiescumque homines corporis aliqua infirmitate vel animi angustia laborare videret, quos teneros sensus præsetulerit, nec labori nec lacrymis parcens. Quæ non modo Samaritani, Pastoris ovium, Patrisfamilias, aliisque edictis parabolis

(1) I. Joan. IV, 20.

nota fiunt, sed innumeris factis quæ passim in Evangeliiis leguntur, quæque nonnisi specimina multorum aliorum sunt, quæ sacri scriptores scriptis consignanda arbitrati non sunt. Meminerimus tamen mulierem samaritanam, adulteram, Mariam Magdalenam, Lazarum a mortuis revocatum, filium viduæ matri redditum, cæcum natum et probaticæ piscinæ paralyticum, turbam tot millium hominum bis prodigio resectam, atque tot alia, quæ hic in mentem revocare non præstat, cum nemo de hac flagrantissima Cordis Jesu erga homines charitate dubitare jam possit.

9. En quomodo amantissimus Jesus, sibi semper constans, sua habita missioneungebatur; nihil anhelans, nihil præ mente habens nisi ut charitatem in hominum animas instillaret, ut facilius opus suis discipulis relinqueret, a quibus ignis hic erat in orbe terrarum excitandus. Gratias agamus Christo nostro et Deo, qui nos tanto prosequutus est amore, atque, eo duce, quæ ipse egit agamus, hæc enim eadem est missio nostra, hæc voluntas Christi est, patris, fratris et amici nostri charissimi voluntas, quam ut suum testamentum nobis ministris suis tradidit: « Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur? »

II.

*De missione et potestate
Apostolis a Christo traditis.*

1. Antequam ex hac terra cederet iturus in cælum, Christus adstantibus discipulis ait: « Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra, euntes ergo docete omnes gentes, etc. (1). » Sed antea, ut apud Joannem legimus, jam dixerat: « Sicut misit me Pater et ego mitto vos (2). » Ex quibus missionem et potestatem discipulis a Christo traditas colligimus. Omnia Christo a Patre donata fuerunt, omnis ei potestas data; nempe eadem illimitata potestas, quam æternum Verbum natura sua possidet, Christo homini collata est, tum ob unionis hypostaticæ dignitatem, tum quia ob merita passionis et mortis suæ, quasi omnium dominator hanc sine limitibus Christus adeptus est potestatem. Hac igitur suprema et universali potestate agens hominum Salvator discipulos suos, quasi Evangelii præcones, suosque vicarios in orbem terrarum misit, ut eandem prosequerentur missionem, eademque auctoritate, atque iisdem uterentur facultatibus, quas ipse a Patre accepit; ideo jam dixerat: « Sicut misit me Pater et ego mitto vos. » Scilicet mea est voluntas,

(1) Matth. xxviii, 18.

(2) Joan. xx, 21.

ut vos discipuli mei similem potestatem, auctoritatem atque eundem amoris finem, et modum in missione exercenda habeatis, quæ ego habui; et mihi æquales, proportionem servata, adjungamini, simili officio functuri.

2. Itaque non est cur dubitemus quin eadem sit Christi et apostolorum missio, ut sicut ipse ad ignem charitatis hominibus afferendum missus fuit, quo sane mortales omnes, peccato deleto, Deo unirentur eique cultum debitum redderent; ita apostoli et discipuli toto orbe diffusi hunc Christi ignem verbo ac miraculis propagarent, atque in unum electos Dei congregarent ad regnum perpetuum stabiliendum, charitate ipsa coagmentatum, innixum et solidatum. Sicut Christus venit, ut igne charitatis suæ omnia ad se traheret, postquam cruci affixus elevaretur a terra; ita apostoli et discipuli hac ipsa imbuti charitate, omnia ad Christum traherent, ut homines omnes redemptionis munere fruerentur.

3. Talis etiam nostra missio est, divina quidem et « omnium divinorum divinissimum opus, cooperari Deo in animarum salutem. » Talis, inquam, nostra missio est, quia vita functis apostolis et primis Christi discipulis, ab ipsis nobis commissa atque a Christo, qui post superius allata verba, statim addidit: « Et ecce ego vobiscum

sum omnibus diebus usque ad consummationem seculi (1). » Profecto non cum iis quos præsentem habebat futurus erat Christus usque ad mundi exitum, sed cum eorum legitimis successoribus, quibus a supremis Pastoribus datum esset, ut suum opus suamque missionem prosequerentur. Utique nos etiam præ oculis Christus habuit, cum et pro nobis Patrem in ultima cœna oravit: « Non pro eis rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me (2). »

4. Tantisper nunc in genere potestatem consideremus a Christo apostolis collatam et per eos nobis. « Sicut misit me Pater, inquit, et ego mitto vos. » Pater Filium suum universali et suprema potestate præditum misit: data est enim illi omnis potestas in cœlo et in terra; ideo nobis universalis et suprema est potestas, ut omnia in cœlis et in terra possimus, quæ Christus ipse potuit. Hæc confirmatur quod supra innuimus, videlicet nos reges, iudices, doctores ac pontifices in mundo esse constitutos, tanta præditos potestate, quanta nulla potest esse major. Etenim non modo ministri Christi sumus, sed ejus vices gerimus, vicariam ejus exercemus potestatem tanta roboratam auctoritate, ut nihil Deus velit quod nos

(1) Matth. xxviii, 20.

(2) Joan. xvii, 20.

non venimus, nihil agat de quo nos non consentiamus.

5. Hoc, quod incredibile videri posset, Salvatoris nostri verbo ediscimus, qui dixit: « Dabo tibi claves regni cœlorum: quodcumque ligaveris super terram erit ligatum et in cœlis, et quodcumque solveris super terram erit solutum et in cœlis (1). » Et alibi omnibus suis discipulis promisit: « Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam (2). » Itaque relate ad nos suos ministros vere obediens est Deus voci hominis, et quidquid nos proponimus exequitur. Neque hoc satis: vult enim ut nos homines reveantur, nobisque sicut sibi et Patri suo subjiciantur: « Qui vos audit, inquit, me audit: et qui vos spernit me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me (3). » O altissima dignitas! o summa sacerdotis potestas!

6. Audiamus S. Joannem Chrysostomum sacerdotii dignitatem et potestatem extolentem: « Si quis secum reputet, inquit, quantum sit illud, nempe hominem carne et sanguine involutum, prope beatam illam et immortalem naturam constitui, tum probe intelliget quanto honore Spiritus gratia sacerdotes ornaverit. Nam per eos hæc peraguntur, aliaque his nihilo inferiora, quæ

(1) Matth. xvi, 19.

(2) Joan. xiv, 13.

(3) Luc. x, 16.

ad dignitatis salutisque nostræ rationem spectant. Etenim qui terram incolunt in eaque commorantur, ad ea quæ in cœlis sunt dispensanda commisi sunt, potestatemque acceperunt quam neque angelis neque archangelis dedit Deus (1). » Agnosce igitur, o sacerdos, dignitatem tuam, recale quanto honore quantaque potestate cumulatus fueris a Christo, et perspice hæc ex nimia Cordis sui dilectione tibi collata: cum enim homines diligeret Christus, rediens in cœlum non orphanos relinquere Pater amantissimus voluit, sed in sacerdotes paterna sua viscera cum sua dignitate et sua potestate transfudit, ut hi seipsum non perfunctorie sed reapse et digne in populorum emolumentum repræsentarent.

III.

De potestate docendi.

1. « Euntes docete omnes gentes... docentes eos servare omnia quæcumque mandavi vobis... Qui crediderit et baptizatus fuerit salvus erit: qui vero non crediderit condemnabitur (2). » Hæc sunt hujus potestatis fundamenta, quam suis ministris tradidit Christus; hac nos universi orbis veritatis doctores constituit, ea plane ratione

(1) De Sacerd. l. 3, 5.

(2) Matth. xxviii, 19. - Marc. xvi, 16.

qua initio discipulis dixerat: « Vos estis lux mundi. » Profecto Jesus Dei sapientia est per se veritatis Doctor et Magister in mundo; ipse de se dixit: « Ego sum veritas... Ego sum lux mundi (1); » ipsum nobis Pater audiendum et instrueremur dedit, cum apud Jordanem, Jesu baptizato, vox audita est: « Hic est filius meus dilectus... ipsum audite (2). » Hic veritatis Doctor in has terras missus est a Patre, ut esset « lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (3); » ut sicut « Rex super montem Sion prædicaret præceptum ejus (4). » Cum enim homines « oblitiv fuerint Dei Creatoris sui, et foderint sibi cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas (5); » scilicet sculptilia sibi fecerint, quæ eos ad vitia allicerent; aurum, divitias et voluptates adamaverint, ut beatitudine aliqua, si possent, fruerentur; Filius Dei hujus hominum miseratus insecutiæ, venit docere veritatem.

2. At cum nollet se visibilem ubique vel perpetuo hominibus præbere, discipulis et per eos nobis docendi et prædicandi officium commisit, hanc dedit potestatem ut omnes gentes doceremus, quæ ipse docuit et præcepit; voluitque ut omnes verbo suo

(1) Joan. xiv, 6 — viii, 12.

(2) Math. xvii, 5.

(3) Joan. i, 9.

(4) Psalm. ii, 6.

(5) Jer. ii, 13.

per nostra verba crederent, atque sacro abluti lavacro, bona opera agerent et salvi fierent. Primi omnium apostoli, Spiritu sancto recepto, hoc munere functi sunt: « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (1); » ideo factum, ut per verbum a Christo receptum homines veritatem agnoscerent, atque in meliorem frugem revocarentur. Hoc deinde munus apostoli aliis tradiderunt, a quibus et aliis erat ad nos usque et ad mundi exitum committendum, quia « veritas Domini manet in æternum » et Deus semper est ab hominibus colendus.

3. Et ne ambigerent homines de apostolorum eorumque successorum doctrina, Spiritum sanctum Christus promisit, qui eos omnem veritatem doceret, cum eisque jugiter permaneret (2); necnon suam invisibilem in Ecclesia præsentiam affirmavit: « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem seculi (3). » Itaque verendum nobis non est ne erremus, si perseveranter doctrinæ adhæreamus, quam Ecclesia docet, eamque homines doceamus, præ oculis Christum cruci affixum habentes, ne hominum minas metuamus. Etenim timere homines qui corpus occidunt vetitum est, animam enim non possunt occidere;

(1) Ad Rom. x, 18.

(2) Joan. xiv, xvi.

(3) Math. xxviii, 20.